

ἈΝΑ ΤΟ ἈΣΤΥ

Τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν, μετὰ μακρὰν ἀσθένειαν ἀπέθανεν ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του ὁ τοῦ Ἐπιγραφικοῦ Μουσείου ἐπιμελητῆς Α. Γ. Λόλλιγκ, γερμανὸς ἀρχαιολόγος, πρὸ πολλοῦ ἀποκατεστημένος ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῷ προσώπῳ του ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐπιστήμη χάνει ἓνα τῶν διαπρεπεστέρων αὐτῆς μυστῶν. Πλακίος ἐταῖρος τῆς ἐνταῦθα γερμανικῆς Σχολῆς ὁ Λόλλιγκ, διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν διευθυντῆς τῆς Βιβλιοθήκης τῆς. Κατόπιν, ἐκτιμηθείσης τῆς ἀναμνηστικότητος αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιμελητικῆς ἐπιμέλειας τοῦ τμήματος ἐπιστήμης, προσλήφθη ὡς ἐπιμελητῆς τοῦ τμήματος τοῦτοῦ τοῦ ἡμετέρου Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, ὅπου ἐργάσθη μετὰ προθυμίας καὶ ἀρσιώσεως, περισυλλέξας πᾶσαν ὅπουδῆποτε ἀνακαλυφθεῖσαν ἐπιγραφὴν, συναρμολογήσας διάφορα ἐπιγραφῶν τεμάχια, συμπληρώσας καὶ ἐξηγήσας πολλὰς ἀλλυπεῖς καὶ δυσεξηγήτους ἐπιγραφάς. Ὁ Λόλλιγκ καὶ γνώσεις εἶχε πολλὰς καὶ μνήμην ἀπέραντον. Ἡ ἐργασία τὴν ὁποίαν ἀφίνει εἶνε ἀληθῶς ἀνεκτίμητος. Διὰ τοῦτο μετ' εὐχριστοῦ πένθους ἐκηδεύθη ἀπὸ τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου ὅπου τὸ σεμνὸν φέρετρόν του εἶχε τοποθετηθῆ ἐν μέσῳ τῶν στηλῶν, τὰς ὁποίας εἶχε συναρμολογήσει ὁ ἴδιος. Οἱ τὰ πρῶτα φέροντες μετὰ τῶν ἡμετέρων καὶ τῶν παροικούντων γερμανῶν, περιστοιχίζον ἐν θλίψει τὸ φέρετρόν του. Πρὶν ἐκκινήσει ἡ κηδεία ἔκαμιν ὠραίαν προσώνησιν ὁ γερμανὸς ἱερεὺς, εἰς δὲ τὸ νεκροταφεῖον ἐξεφώνησεν συντόμους ἀλλὰ θερμούς λόγους ὁ γενικὸς ἔφορος τῶν Ἀρχαιοτήτων κ. Π. Καββάδιας, ὁ διευθυντῆς τῆς Γερμανικῆς Σχολῆς κ. Δαῖρφελδ, ὁ ὑποδιευθυντῆς κ. Βόλτερς καὶ ὁ διδάκτωρ κ. Χάρτσεγ. Ἡ κηδεία τοῦ Λόλλιγκ ἐγένετο δημοσίᾳ δαπάνῃ. Ἐπὶ τοῦ νεκροῦ του κατετέθησαν δεκατέσσαρες ἐν ὄλῳ στέφανοι, ἐπειδὴ δὲ ἔφερε τὸν χρυσοῦν Σταυρὸν τοῦ Σωτήρος, ἀπέδωκεν ἐπικηδείους τιμὰς καὶ μίαν ὄλην ἵππου.

Τὸ ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρας σύλλῳ δημοσιευόμενον ἀναγνώσμα τοῦ κ. Μιχαήλ Π. Λάμπρος εἰς τὸν «Παρνασσόν» ὑπερέβαλε πάντα τὰ μέχρι τοῦδε κατὰ τὴν φαιδρότητα, τὴν ὁποίαν διέχυσεν εἰς τὸ ἀκρατήριον. Οἱ κύριοι, καὶ πρὸ πάντων αἱ πολυπληθεῖς κυριαί, αἱ παραυρεθεῖσαι τὴν ἐσπέραν τῆς παρελθούσης Παρασκευῆς εἰς τὸν «Παρνασσόν» διήλθον μίαν ὥραν ἀληθμονήτου ἀπολαύσεως. Ὁ κ. Λάμπρος ἐπραγματεύθη περὶ τῆς βεκλάμας ἐν Ἑλλάδι. Ἐφυλομέτησε παλαιὰ καὶ νέας ἐφημερίδας καὶ ἐξ αὐτῶν ἀπέσπασεν ὅ,τι ἰδιорρυθμότερον, ὅ,τι περιεργότερον, ὅ,τι διασκεδαστικώτερον ἐκ τοῦ τμήματος τῆς βεκλάμας. Πρὸς καταρτισμὸν τοῦ φαιδρῶ τοῦτου κομμολογίου τὴν πλουσιωτέραν ὄλην παρέσχον «Ἡ ταχύπτερος Φήμη» μίᾳ ἐφημερίδι κοινωνικῆς βεκλάμας ἐκδομένη ἐπὶ Ὀθωνος καὶ τὰ «Κοινωνικὰ» τῆς Νέας Ἐφημερίδος,

διὰ τῶν ὁποίων παρηκολούθησε τὴν ἐξέλιξιν τοῦ σημερινοῦ Ἀθηναίου ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του. Ἀλλὰ δι' ὅλων τούτων ὁ κ. Λάμπρος παρηκολούθησε τὴν ἐξέλιξιν αὐτῆς τῆς βεκλάμας παρ' ἡμῖν καὶ κατέδειξε ποία ἦτο πρῖν, ποία εἶνε σήμερον. Καὶ ἀνωμολόγησε μὲν τὴν σχετικὴν πρόοδόν τῆς, ἀλλὰ παρεπονέθη ὅτι ἀκόμη οἱ ἔμποροί μας καὶ οἱ βιομήχανοι δὲν κατενόησαν τὴν ἀξίαν τῆς.

Ἐπιμελητῆς
 Ὁ χωροφύλαξ καλπάζει ἐπὶ τῶν σιδηρῶν ἐλασμάτων.
 Ὁ τροχόδρομος τοῦ Φαλήρου ἔρχεται ὀπίσω τοῦ ὀλοταχῶς.

Ὁ ὁδηγὸς συρίζει, συρίζει ἐπανειλημμένως. Ἀλλ' ὁ ἵππεὺς εἶνε κωφός, ἀφρημένος, καὶ ἐξακολουθεῖ τὸν κινδυνώδη καλπασμὸν του.

Ἡ μηχανὴ τὸν φθάνει, ὁ ἵππος ἀφηνιάζει καὶ ῥίπτει τὸν ἵππεα κατὰ τῶν βαγονίων πλαγίως. Ὁ ἵππεὺς πίπτει ἐπικινδύνως πληγωμένος κατὰ τὴν ὄσφυν καὶ τοὺς πόδας.

Καὶ τότε τί νομίζετε ὅτι συνέβη; Ὅτι ἐσταμάτησεν ἡ ἀμαξοστοιχία καὶ παρέλαβε τὸν δυστυχεῖ τραυματίαν; Ὁχι. Ὁ μηχανικὸς ἀφ' οὗ δὲν εἶχε τὴν εὐσπλαγχίαν νὰ σταματήσῃ ἐγκαίρως καὶ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, δὲν ἠθέλησε νὰ σταματήσῃ ἀρχὰ καὶ παραλάβῃ τὸ λυπόθυμον ἐκείνο σῶμα, τὸ σῶμα τοῦ ἐγκλημάτος του. Καὶ ἔφυγε καὶ τὸν ἀφήκεν ἐκεῖ κατακείμενον. Μόνον ἡ κατόπι διελθοῦσα ἀμαξοστοιχία τὸν παρέλαβε καὶ τὸν μετέφερεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Βλέπετε ὅτι ὀλίγον διαφέρουν οἱ ὁδηγοὶ τῶν ἀμαξοστοιχιῶν ἀπὸ τοὺς καρραγωγεῖς. Καὶ αὐτοὶ ἀφ' οὗ καταπλακώσουν κανένα δυστυχεῖ, μαστιάζουν τοὺς ἵππους των καὶ φεύγουν καλπάζοντες.

Προσέχετε καλὰ ὅταν ζυγίζουν. Ἐσχάτως ἡ Ἀστυνομία ἀνεκάλυψε καὶ νέον εἶδος ἀπάτης, ὀλίγον τι παλαιόν. Ἀνθρακοπῶλαι τινες ἐφωρόθησαν πατώντες μὲ τρόπον τὸ σχοινίον, τὸ ὅποιον ἀφίαν ἐπίτηδες νὰ κρέμεται κάτωθεν τῶν σάκκων, οὕτω δὲ ἀπὸ κάθε ζυγιστῆν ἔκλεπτον δέκα καὶ εἴκοσι ὀκάδας. Οἱ ἀνθρακοπῶλαι αὐτοὶ παρεπέμφθησαν εἰς τὴν Εἰσαγγελίαν.

Ἐσχάτως βουλευτῆς τις ὀμιλῶν ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, μετέφρασε τὸ γνωστὸν γαλλικὸν λόγιον «poudre aux yeux», τὸ ὅποιον ὅλοι πλέον λέγουν «στάκτη στά μάτια» σποδὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούςε!!

Ἐκ τοῦ «Σχρίπ»:
 Περιεργὸς σύμπτωσις:
 Εἰς τὴν ὁδὸν Κολοκοτρώνη ἀναγινώσκωμεν τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν:
 «Κρεσπολεῖον ἡ Δικαιοσύνη-Διονυσίου Στεφάνου».

